

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lubora Veselého a soudců JUDr. Elišky Galiazzo a JUDr. Michala Prince ve věci

žalobce: ██████ Z ██████ B ██████ narozený dne ██████
bytem ██████
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Vlkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 1 111 174 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. ledna 2022, č.j. 22 C 272/2015 - 341,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 577 042 Kč se zákonným úrokem z prodlení 8,05 % ročně od 20. 9. 2015 do zaplacení (výrok I.), a zamítl žalobu o zaplacení 534 132 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 20. 9. 2015 do zaplacení, a zákonným úrokem z prodlení z částky 1 111 174 Kč od 20. 3. 2015 do 19. 9. 2015 (výrok II.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce na žalované domáhal náhrady škody na základě skutkových tvrzení, že vůči němu bylo nezákonně vedeno trestní stíhání ve věci projednávané Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. [REDAKCE] v němž nebyl pravomocně odsouzen, ale věc byla postoupena řediteli Krajského ředitelství Policie ČR hlavního města Prahy, protože se nejednalo o trestný čin, ale skutek by mohl být posouzen jako přešůpek nebo kárné provinění. Náhrada škody v podobě ušlého zisku sestává z částky 321 010 Kč ušlé mu v důsledku nemožnosti vykonávat služby přesčas, z částky 266 349 Kč představující ušlé zdanitelné odměny, z částky 292 199 Kč představující ušlé kázeňské odměny, z částky 231 616 Kč ušlé mu v důsledku nemožnosti vykonávat služby pohotovosti. Částka 100 000 Kč za odebraný příplatek za vedení, je již pravomocně vyřešena. Soud ve věci rozhodl v pořadí třetím rozsudkem poté, co Nejvyšší soud rozsudkem č.j. 30 Cdo 1156/2020 - 301 zrušil rozhodnutí soudů jako nesprávná, neboť okolnost, že byl žalobce trestně stíhán jako příslušník ozbrojeného sboru a újma spočívající v zisku ušlém na služebním příjmu a s ním souvisejících nárocích, není pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb. právně významná. Nárok na náhradu škody začal žalobci vznikat ke dni 1. 3. 2010, kdy byl postaven mimo službu, a je nutné zjistit, zda žalobce v IV. čtvrtletí 2009 odpracoval alespoň 21 dnů.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že usneseními Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 sp. zn. [REDAKCE] bylo proti žalobci ve dnech 25. 2. 2010 a 27. 5. 2010 zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem podvodu dle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. V průběhu řízení byl žalobce vzat do vazby, a to usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 3. 2010, č. j. [REDAKCE] když byl na osobní svobodě omezen od [REDAKCE] Žalobce byl zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu ze skutků spáchaných v obdobích od 30. 1. 2006 do 7. 12. 2006 a od 13. 2. 2007 do 22. 11. 2007. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013 byl zrušen i zbývající výrok o vině a věc dle § 222 odst. 2 trestního řádu byla postoupena řediteli KŘP ČR hl. města Prahy, neboť nešlo o trestný čin, avšak zažalovaný skutek mohl být jiným orgánem posouzen jako přešůpek nebo kárné provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat. Vzhledem k ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů účinného do 31. 12. 2011, však služební funkcionář věc uložil bez dalšího opatření, neboť subjektivní lhůta k uložení kázeňského přešůpku již marně uplynula (viz též sdělení náměstka pro SKPV ze dne 29. 10. 2014, č. j. [REDAKCE] Posuzovaný čin spočíval pouze ve faktickém nesprávném vedení finančních a evidenčních záležitostí u osob poskytujících spolupráci ve prospěch policie. Žalobce byl dlouhodobě pozitivně hodnocen, odborná prověrka žádná pochybení nezjistila, čin žalobce vykazoval nízkou společenskou škodlivost, žalobce byl mnohokrát nadřizovanými kázeňsky vysoce odměněn a ohodnocen a jednalo se o jednoho z nejlepších policistů na území hl. m. Prahy. Ke dni 12. 1. 2009 byl ustanoven na místo vrchního komisaře s příjmem 54 510 Kč. Žalobce byl ke dni 1. 3. 2010 zproštěn výkonu služby dle § 40 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. s tím, že mu náleží 50 % průměrného služebního příjmu. Rozhodnutím PČR, náměstka ředitele KŘP hl. m. Prahy pro SKPV ve věcech služebního poměru ze dne 2. 12. 2011 byl žalobce odvolán ze služebního místa vrchního komisaře, a to ode dne 14. 12. 2011, neboť přestal

splňovat podmínku držitele osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň „Důvěrné“. Počínaje od 15. 12. 2011 byl přeřazen na volné služební místo vrchního komisaře s požadavkem přístupu k utajovaným informacím stupně „Vyhrazené“ podle zákona č. 412/2015 Sb., byl zařazen do 8. tarifní třídy s příjmem 59 280 Kč. K ukončení zproštění výkonu služby žalobce dle § 40 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. došlo rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 14. 1. 2014. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce předběžně uplatnil nároky dne 19. 3. 2015 u žalované a v posledním čtvrtletí roku 2009 neodpracoval alespoň 21 dnů. Ze sdělení zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021 vyplynulo, že od března 2010 do ledna 2014 žalobce obdržel pouze zdanitelnou odměnu ve výši 4 000 Kč, avšak pravděpodobný výdělek žalobce by činil 162 051 Kč za příplatky na pohotovost, 79 169 Kč za příplatky za přesčasy a 339 822 Kč za odměny (159 716 Kč vlastních odměn a 180 106 Kč kázeňských odměn, z částky odměn je však nutné odečíst již vyplacenou částku 4 000 Kč). Jinak neobdržel ničeho na odměnách, kázeňských odměnách, přesčasech ani pohotovosti; ačkoliv v předchozím období od roku 2007 do června roku 2009 (než utrpěl úraz ruky) a následném období od roku 2014 do roku 2018 těchto složek platu pravidelně dosahoval. Z dopisu zaměstnavatele ze dne 3. 11. 2021 nezjistil žádné podstatné okolnosti, částka 1 586 983 Kč neobsahuje ani příplatky za přesčas či pohotovost ani odměny, nadto byl důkaz založen až po koncentraci řízení.

4. Po právní stránce věc posoudil podle § 1, § 7 odst. 1 a § 28 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „OdpŠk“), a dále § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 116/1998 Sb. a § 355 odst. 1 č. 262/2006 Sb. (zákoníku práce). Dovodil, že ke zproštění výkonu služby žalobce došlo v důsledku trestního stíhání a posléze ukončeno zproštěním náměstkem ředitele krajského ředitelství, neboť pominuly důvody, žalobci ušly po dobu zproštění výkonu služby příplatky za pohotovost, přesčas, odměn a kázeňských odměn. Protože žalobce v posledním čtvrtletí roku 2009 neodpracoval alespoň 21 dnů, je podstatný výdělek pravděpodobný nikoli průměrný, kterým argumentuje žalovaná. Žalobce mohl dosáhnout pravděpodobného výdělku podle § 355 odst. 2 zákoníku práce ve výši 577 042 Kč, kdy v období od března 2010 do ledna 2014 žalobce nenárokových složek platu pravidelně dosahoval (mimo rozhodné období z důvodu nezákonného trestního stíhání s výjimkou částky 4 000 Kč), zaměstnavatel na obdobné pozice měl dostatek prostředků, které využil beze zbytku, a pozice žalobce zůstala neobsazena, na příplatcích za pohotovost ušla žalobci částka 162 051 Kč, za příplatky za přesčasy částka 79 169 Kč, na zdanitelných odměnách částka 155 716 Kč (159 716 Kč – 4 000 Kč) a na kázeňských odměnách částka 180 106 Kč. Okolnost, že žalobce byl trestně stíhán jako příslušník ozbrojeného sboru, není právně významná podle názoru Nejvyššího soudu. Po uplynutí 6 měsíční lhůty k projednání nároku je žalovaná v prodlení (§ 15 odst. 2 OdpŠk) a žalobci náleží zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 20. 9. 2015 do zaplacení dle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 2 o. s. ř.
5. Proti výroku II. a III. rozsudku podal žalobce odvolání, navrhl rozsudek změnit a žalobě vyhovět. Vytýká soudu I. stupně, že nevysvětlil, proč shledal způsob výpočtu pravděpodobného výdělku za nejlepší, vyšel-li z částky, která byla zaměstnavatelem průměrně vyplácena na obdobných pozicích. Nenárokové složky platu nelze paušalizovat, závisejí na individuálním pracovním výkonu každého zaměstnance, avšak soudem vypočtená odměna závisí na výkonu zcela jiných osob, na počtu osob, jakož i konkrétním složení pracovního týmu, momentálním čerpáním dovolené, atd., přitom soud I. stupně zjistil, že výkony žalobce byly vysoce nadprůměrné. Způsob výpočtu podle § 355 odst. 2 zákoníku práce staví na prvé místo hrubou mzdu nebo plat zaměstnance, vychází se ze skutečných příjmů zaměstnance (které se zprůměrují), nikoli z průměrné výše odměny zaměstnanců na stejné pozici, stejně se přiznává i náhrada mzdy nebo platu v případě nezákonného trestního stíhání. Nejvyšší soud uložil přihlédnout i k výši

odměn kolegů, nikoli vzít je jako základ pravděpodobné odměny. Soud I. stupně měl zjistit průměrnou výši pohyblivé složky odměny před zahájením trestního stíhání, resp. před úrazem (v pracovní neschopnosti od září 2009 do 1. 3. 2010), kvůli kterému neodpracoval ve čtvrtém čtvrtletí 21 dnů, a porovnat tuto částku s průměrnou odměnou na stejných pozicích, určit procentuální rozdíl a tímto způsobem navýšit průměrnou odměnu, která byla vyplácena zaměstnancům za období, kdy byl stíhán. Napadá i výrok o náhradě nákladů řízení, když měl být aplikován § 142 odst. 3 o. s. ř.

6. Proti výroku I. a III. rozsudku podala žalovaná odvolání, navrhla rozsudek změnit a žalobu zamítnout. Vytká soudu I. stupně, že určil rozhodným obdobím březen 2010 až leden 2014, což je v rozporu s § 354 zákoníku práce, a rozhodným obdobím je čtvrté čtvrtletí 2009. Žalovaná navrhla k důkazu dopis ze dne 3. 11. 2021, č.j. [REDAKCE] soud I. stupně konstatoval, že jde o důkaz založený po koncentraci řízení, avšak nepřihlížel k tomu, že bylo jednáno po zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího soudu, což se muselo odrazit v tvrzeních, opačný přístup by byl z pohledu žalované nedůvodným odepřením procesních práv. Nesprávnou aplikací dle § 355 zákoníku práce soud I. stupně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Žalovaná již v předchozích fázích řízení prokazovala, že došlo k uhrazení ušlého výdělku dle § 124 odst. 6 zák. č. 361/2003 Sb., a žalobce sám v podání konstatoval, že mu byl následně doplacen služební příjem, který byl po dobu zproštění služby snížen. Ve 4. čtvrtletí 2009 nebyly dle služebního zákona součástí služebního příjmu příplatky za práci přesčas, pohotovost a kázeňské odměny, a proto je nelze zahrnovat do průměrného výdělku za rozhodné období, nelze je dopočítávat postupem, kterým Nejvyšší soud závazal nalézací soud v otázce pravděpodobného výdělku dle § 355 zák. práce. Bod 33 zrušujícího rozsudku neříká nic o tom, na základě jakého postupu mají být nenárokové příplatky, které nejsou služebním příjmem, nahrazeny.
7. K odvolání žalované podal žalobce vyjádření, v němž nesouhlasí s tvrzením žalované, že žalobci byly vyplaceny za škodné období nenárokové složky příjmu, ale byla mu pouze doplácena mzda v základním tarifu. Není pravda, že by žalobce neprokazoval, že by vykonal takovou práci, aby za ni obdržel nenárokové složky příjmu, dosahoval-li je žalobce před zahájením trestního stíhání, není důvod se domnívat, že by situace byla jiná.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu obou odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.
9. Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, dospěl ke správným skutkovým zjištěním, z nichž odvolací soud vychází, a věc posoudil správně i po právní stránce podle § 8 odst. 1, § 28 zák. č. 82/1998 Sb. ve spojení s § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 116/1998 Sb. a § 355 zákoníku práce a přezkoumatelným způsobem vysvětlil svoje závěry. Ve zrušujícím rozsudku ze dne 13. 9. 2021, č.j. 30 Cdo 1156/2020 - 301, Nejvyšší soud v bodu 28. konstatoval, že pracovní poměr žalobce se neřídí zákoníkem práce, ale speciální právní úpravou v zákoně č. 361/2003 Sb. Ten však neupravuje způsob pro zjištění průměrného služebního příjmu, a je tak třeba při jeho zjišťování postupovat podle zákoníku práce (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č.j. 4 Ads 72/2011 - 81).
10. Rozhodným obdobím je předchozí kalendářní čtvrtletí, není-li stanoveno jinak (§ 354 odst. 1 zákoníku práce). Jestliže však zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů použije se pravděpodobný výdělek (§ 355 odst. 1 zákoníku práce). Žalované lze přisvědčit, že rozhodným obdobím je 4. čtvrtletí 2009, v němž žalobce neodpracoval 21 dnů [sdělení zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2021 (č.l. 326)], protože byl v pracovní neschopnosti

od 20. 9. 2009 do 1. 2. 2010. Bylo tak nutno zjistit žalobcův pravděpodobný výdělek dle § 355 zák. práce z příjmu, který by žalobce zřejmě dosáhl, kdyby pracoval.

11. V ustanovení § 355 odst. 2 zákoníku práce se nevymezují hlediska, z nichž je třeba vycházet při zjišťování mzdy (platu), které by zaměstnanec v rozhodném období "zřejmě dosáhl". Ponechává se tak na soudu, aby v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Protože se však jedná o stanovení pravděpodobného výdělku na základě výdělků, které by byly "zřejmě dosaženy" právě v rozhodném období, je zjevné, že je třeba při zkoumání "pravděpodobnosti" podkladů pro výpočet průměrného výdělku v první řadě přihlížet k tomu, jakou práci měl zaměstnanec ve zkoumaném rozhodném období konat, jakým způsobem byla tato práce odměňována, jaké byly podle platných předpisů (např. vnitřních předpisů, kolektivní smlouvy) pohyblivé složky mzdy, apod. V tomto rámci lze též přihlídnout rovněž k výši výdělků, kterých dosáhli na stejné práci spolupracovníci dotčeného zaměstnance, případně jiní zaměstnanci na práci stejné hodnoty. Současně se formou demonstrativního výčtu dává soudu k úvaze, aby při zjišťování pravděpodobného výdělku přihlédl "zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty". Ostatní hlediska zákon ponechává zcela na úsudku soudu tak, aby se jím stanovený průměrný výdělek skutečně jevil jako "pravděpodobný". V tomto rámci tedy nemusí být vyloučeno - odůvodňují-li to okolnosti případu - přihlídnout i k jiným okolnostem, jestliže jsou významné pro objasnění toho, jakého výdělku by zaměstnanec v rozhodném období "zřejmě dosáhl", kdyby v něm skutečně pracoval (stov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 4690/2009, ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4325/2014, či Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. 4 Ads 72/2011).
12. Soud I. stupně i odvolací soud je vázán závazným právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku Nejvyššího soudu v této věci, s nímž se mívá argumentace žalované v tom, že žalobce byl již uspokojen. Žalovaná důvodně namítá, že soud I. stupně nesprávně konstatoval, že dopis ze dne 3. 11. 2021 „byl založen po koncentraci řízení“. Kasačním rozsudkem došlo ke stavu, kdy žalobce i žalovaná mohli uplatnit další důkazy na podporu svých tvrzení. Soud I. stupně listinu i přesto hodnotil, a dovodil závěr, že z ní nevyplývá žádné podstatné zjištění, neboť částka 1 586 983 Kč hrubého neobsahuje ani příplatky za přesčas, pohotovost ani odměny (bod 23 rozsudku). Z tohoto zjištění odvolací soud vychází. Z potvrzení o mzdě např. za období leden až červen 2009 (kdy žalobce nebyl v pracovní neschopnosti) vyplývá, že základní mzda činila průměrně 50 502 Kč, hrubá mzda 78 126 Kč, přičemž hrubá mzda je součtem základní mzdy, přesčasů, pohotovostí, zdanitelných odměn, dovolené, nikoli kázeňských odměn (č.l. 176). Podle potvrzení zaměstnavatele (č.l. 327) žalobce v červenci 2009 dosáhl hrubé mzdy ve výši 79 884 Kč, v srpnu 2009 činila jeho hrubá mzda 105 858 Kč a v září 2009 (kdy byl od 20. 9. 2009 již v pracovní neschopnosti) pak 63 340 Kč. Podle sdělení zaměstnavatele ze dne 3. 11. 2021 byl průměrný služební příjem pro výpočet služebního příjmu v rozhodném období stanoven z pravděpodobného výdělku určeného částkou 62 650 Kč, s níž bylo uvažováno jako se základní i hrubou mzdou pro rok 2010, v roce 2011 je hrubá mzda vyčíslena částkou 59 280 Kč, v roce 2012 vyčíslena částkou 56 420 Kč, v roce 2013 pak 56 420 Kč.
13. Nejvyšší soud vyslovil, jakým způsobem mají být zjištěny pohyblivé nenárokové složky platu (odměny, přesčasy a pohotovost). Žalobce po poučení soudem I. stupně dle § 118a o. s. ř., předložil sdělení zaměstnavatele, v němž jsou vypočteny jednotlivé pohyblivé složky platu u zaměstnanců (12 vrchních komisařů) na obdobných pracovních pozicích, a soud I. stupně z tohoto důkazu vycházel. Pokud nyní v odvolání žalobce argumentuje jiným způsobem (zejména, že jeho výkony byly vysoce nadprůměrné, že záleží na konkrétním složení pracovního týmu, atd.), měl tak učinit před soudem I. stupně. Žalobce v řízení před soudem I. stupně

netvrdil, že by v minulém období vykonával podstatně více přesčasů než ostatní pracovníci, kteří byli použiti k porovnání, nebo že by dostával diametrálně odlišné odměny od ostatních pracovníků; netvrdil, kolik hodin přesčasů a pohotovosti vykonalo těchto 12 srovnávacích vrchních komisařů, jaké konkrétní odměny byly těmto 12 komisařům vyplaceny a z jakého hrubého příjmu bylo v jejich případě vycházeno, natož aby tyto skutečnosti prokazoval. Odvolací soud nepřehlédl závěr soudu I. stupně o tom, že žalobce byl dlouhodobě pozitivně hodnocen, v obdobích předcházejících trestnímu stíhání dostával kázeňské i zdanitelné odměny, vykonával přesčasy i pohotovost, a lze tak důvodně předpokládat, že by práci přesčas i pohotovost v obdobném rozsahu konal rovněž v období od března 2010 do ledna 2014, kdyby byl pracoval, stejně jako, že by pobíral odměny, když zaměstnavatel měl k dispozici finanční prostředky a tyto plně využil.

14. Soudu I. stupně tak nelze důvodně vytýkat, že vycházel z toho, co mu žalobce po poučení předložil, a veden tímto důkazem stanovil průměrnou výši odměn porovnatelných pracovníků a stejným způsobem přistoupil i k žalobci a vypočetl pravděpodobné odměny, a další nároky, kterých by žalobce dosáhl, kdyby nebyl postaven mimo službu. Jiným způsobem postupovat ani nemohl, protože mu k tomu žalobce prostor v řízení nedal. Argumentaci, kterou používá žalobce až v odvolacím řízení, měl tvrdit v řízení již před soudem I. stupně, pak by bylo možno zvažovat, zda měl soud I. stupně zvolit jinou metodu, jak pravděpodobný výdělek stanovit.
15. Žalobce po poučení dle § 118a o. s. ř. tvrdil, že v době jeho postavení mimo službu nebyla jeho pracovní pozice obsazena, že zaměstnavatel měl dostatečné prostředky na pohyblivé složky mzdy, které byly využity, a že na stejném původním pracovním zařazení jako žalobce v rozhodném období pracovalo 12 vrchních komisařů, kterým byly vyplaceny měsíčně průměrné prostředky ve výši, jež se však svojí částkou nekryla s žalobními tvrzeními ani s předloženým důkazem – tabulkou zaměstnavatele, jež byla přílohou sdělení ze dne 23. 11. 2021 (č.l. 335), z níž vyplynulo, že v období od března 2010 do ledna 2014 byla těmto komisařům vyplacena průměrná částka za pohotovost ve výši 162 051 Kč, za přesčasy 79 169 Kč a odměny celkem 339 822 Kč, jak správně zjistil soud I. stupně. Žalobce dále předložil potvrzení zaměstnavatele za 3. čtvrtletí (č.l. 327), jakož i potvrzení o mzdě za období od 2007 do 2018 (č.l. 29 - 31, 244, 327, 245 - 246, 177 - 181). Soud I. stupně s přihlédnutím k žalobním tvrzením, jakož i žalobcem předloženým důkazům zvolil metodu, která nepostrádá logiku v tomto jednotlivém konkrétním případě, kdy se žalobce domáhal jen nenárokových složek služebního příjmu (částka podle § 124 odst. 6 zák. č. 361/2003 Sb. mu byla vyplacena), vymezil hypotézu ve smyslu § 355 zák. práce z okolností a důkazů, které žalobce po poučení předložil, přestože by jistě bylo možno zvolit i metodu jinou, avšak jiné významné okolnosti žalobce ani netvrdil, natož aby je prokazoval. Prostým porovnáním jednotlivých nenárokových složek žalobce i jeho spolupracovníků na obdobné pozici pak soud I. stupně ani nijak významně nevybočil, stanovil-li odměny a částky určené za přesčasy a pohotovost způsobem jím zvoleným.
16. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil. Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku ohledně použití § 142 odst. 3 o. s. ř. u nákladového výroku. V projednávané věci nešlo o případ, že by rozhodnutí o výši žalobcem požadovaného plnění záviselo na znaleckém posudku nebo úvaze soudu podle § 136 o. s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4325/2014). O náhradě nákladů řízení je tak nutno rozhodnout dle § 142 odst. 2 o. s. ř., přičemž úspěch žalobce je cca jedna polovina, proto soud I. stupně správně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

17. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 142 odst. 2 a § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žádný z nich nebyl se svým odvoláním úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 14. září 2022

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu